

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 60/2015-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Varmus, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že

„... vystupuje v konaní pred Okresným súdom v Žiline sp. zn. 25 C/70/2011 v postavení odporcu v 6/ rade. Dňa 21. 03. 2011 podala navrhovateľka [REDAKOVANÉ] žalobu proti odporcovi v 6/ rade [REDAKOVANÉ] o neplatnosť zmlúv o prevode vlastníctva bytu a neplatnosti dražby. Sťažovateľ v dobrej viere získal byt na dražbe, pričom vlastnícke právo k bytu nadobudol príklepom v dobrovoľnej dražbe, ktorá sa konala dňa 16. 02. 2011 a ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou. Sťažovateľ ako vlastník od nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu vo februári v roku 2011 až doposiaľ nemôže byť užívať, nakoľko [REDAKOVANÉ] (navrhovateľka v konaní OS Žilina sp. zn. 25C/70/2011) rôznymi podaniami spochybňuje platnosť právnych úkonov o nadobudnutí vlastníckeho práva k bytu, pričom byt užíva dlhé roky bez toho, aby platila za užívanie bytu a za služby spojené s užívaním bytu. Na strane sťažovateľa vzniká vážna ujma, ktorý musí platiť dodávateľom energií a médií za služby spojené s užívaním bytu a byt nemôže užívať. Súd by mal v takomto prípade konať bez prieťahov a pružne tak, aby v čo najkratšom čase rozhodol o tom, či sťažovateľ nadobudol platne do vlastníctva byt na dražbe alebo nie.

Okresný súd v Žiline /ďalej len okresný súd/, ktorý vec prejednáva pod sp. zn. 25 C/70/2011 postupuje v konaní s vážnymi prieťahmi a hoci sa konanie vedie od marca roku 2011, doposiaľ nie je predpoklad, že konanie bude v dohľadnej dobe skončené.“

Ďalej sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Občianskoprávna žaloba bola podaná v marci v roku 2011, pričom okresný súd vo veci od posledného pojednávania, ktoré sa uskutočnilo dňa 04. 02. 2014 nekoná, vo veci spôsobuje vážne prieťahy, v dôsledku čoho sťažovateľ z takejto nečinnosti vzniká vážna ujma tým, že nemôže byt užívať a ešte musí platiť za [REDAKOVANÉ] (v sporovom konaní pred OS Žilina vystupuje ako navrhovateľ) za spotrebované služby spojené s užívaním bytu.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a aby prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť v čase, keď o nej rozhoduje ústavný súd, je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014). Ústavný súd v súvislosti s hodnotením údajnej neefektívnosti postupu okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „... nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad, pretože konanie okresného súdu nevykazuje také znaky nečinnosti, ktoré by v čase rozhodovania ústavného súdu boli ústavne významné.

Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu zistil, že vzhľadom na predmet konania, ktorým je určenie neplatnosti zmlúv o prevode bytu a zároveň aj určenie, že dražba

uvedeného bytu je neplatná, možno konštatovať, že ide o vec skutkovo zložitú. O uvedenom svedčí aj nutnosť pripojenia viacerých súvisiacich spisov, z čoho vyplýva aj potreba dlhších lehôt na naštudovanie veci zákonným sudcom. Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že nemôže súhlasiť s názorom sťažovateľa, že okresný súd po uskutočnení pojednávania 4. februára 2014 je vo veci nečinný. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd po uvedenom dátume vo veci konal, zabezpečil pripojenie ďalšieho s vecou súvisiaceho spisu, požiadal Krajský súd v Banskej Bystrici o zbavenie mlčanlivosti správcu konkurznej podstaty odporcu v 9. rade ZVL Kysucké Nové Mesto v likvidácii a uznesením z 13. marca 2014 zamietol návrh navrhovateľky na prerušenie konania, pričom po podaní odvolania proti tomuto uzneseniu súdny spis predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline.

Sťažovateľ v sťažnosti neargumentujúc ničím konkrétnym iba poukazuje na to, že okresný súd *„postupuje v konaní s vážnymi prieťahmi a hoci sa konanie vedie od marca 2011, doposiaľ nie je predpoklad, že konanie bude v dohľadnej dobe skončené“*.

Ústavný súd s uvedeným nesúhlasí a zastáva názor, že v okolnostiach danej veci doba doterajšieho priebehu napadnutého konania (necelé 4 roky) nie je neprimerane dlhá a ide len o ojedinelé prieťahy, ktoré samej osebe nedosahujú ústavne neprimeranú intenzitu. Keďže postup okresného súdu v napadnutom konaní až dosiaľ je v zásade plynulý, procesné úkony sú realizované priebežne a smerujú k rozhodnutiu v merite veci, ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľa v čase rozhodovania o nej ako zjavne neopodstatnenú.

Z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval doterajší postup okresného súdu za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Až pokračujúca nečinnosť okresného súdu by eventuálne mohla spôsobiť porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo však ústavný súd v súčasnom období nemôže posúdiť. Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uvedených v sťažnosti (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľ v tejto veci v prípade, že postupom okresného súdu bude aj naďalej dochádzať k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2015